

Toldbevogetningen af Frihavnen vil koste. Det er imidlertid blevet mig meddelt fra paalidelig Kilde, at den hamburgske Frihavns Toldbevogetning udkræver en Stab af ikke mindre end 1,800 Toldembedsmænd. Nu er den ganske vist meget større end vor, men under henimod 200 vil man næppe slippe hos os, naar der skal bevogetes baade Dag og Nat. Hvor stor denne Bekostning vil blive for Staten, er det naturligvis ikke let at angive; men under et Par Hundrede Tusinde Kroner op til henimod 400,000 Kr. om Aaret vil det næppe blive. Det er jo da ogsaa et stort Offer, som Staten skal bringe. Om hele Frihavnsagen er det værd, fortjente, dog, ogsaa nogen Overveelse, før man strider til Udførelsen.

Naar den ærede Indenrigsminister ikke har kunnet forstaa mine Udtalelser om Hamborg, tror jeg ikke, det er min Skyld. Jeg har set dem, efter i Tidenden, og jeg henstiller til Enhver, der har lyst til at læse den, om de ikke ere fuldt forstaaelige; den ærede Indenrigsminister har maaske ikke ganske hørt, hvad jeg sagde. (Indenrigsministeren: Jo!) Ja, saa beklager jeg, at den ærede Indenrigsminister ikke har forstaaet det. Naar den ærede Indenrigsminister mener, at man ikke i Hamborg vilde have offeret over 100 Millioner Mark paa et Frihavnsanlæg, hvis man ikke havde anset det for nyttigt, saa maa jeg blot gjøre opmærksom paa, at i Hamborg havde man ikke en saa liberal Kreditoplaagsinstitution, som her; havde man haft det, føler jeg mig overbevist om, at saa havde man hverken offeret 50 eller 100 Millioner Mark paa Anlægget af en Frihavn.

Hvis jeg skulde bøvare alle de Bemærkninger, den ærede Indenrigsminister har fremsat, vilde jeg hverken blive færdig i Dag, i Morgen eller i Overmorgen. Jeg er derfor nødt til at indskrænke mig, men jeg vil dog forvare mig imod, at jeg skulde have indrømmet Alt; hvad jeg ikke nedlægger Protest imod. Jeg siger det, fordi den ærede Indenrigsminister i sin Tale har sagt, at jeg indirekte indrømmede, at med Tiden vilde man dog komme til et Havneanlæg af den Bestaaenhed og paa det Sted, som det her i Loven er bestemt. Det tror jeg ikke, at jeg nogeninde har sagt, og jeg henviser i saa Henseende til Tidenden.

Jeg kommer nu til et Punkt, hvor jeg har det Held at være enig med den ærede Indenrigsminister i den Maade, hvorpaa han har grebet Lovforslaget an. Det er med Hensyn til Forslaget om, at der skulde stiftes et Aktieselskab med en Kapital af 3,800,000 Kr. til Anlæg af Pakhuse, Skure osv., som

Betingelse for, at Frihavnen overhovedet skulde træde ud i Livet. Det mener den ærede Indenrigsminister er ret vel betænkt, og deri er jeg ganske enig; det er overordentlig rigtig, og hvis Handelsstanden ikke viser saa stor Interesse for selve Sagen, at den vil tegne Aktier i et saadant Anlæg, er der ikke nogen Interesse til Stede, der fortjener, at midde saa store Offre fra Statens Side. Men det forekommer mig dog, at jeg havde nogen Ret, naar jeg anmodede den ærede Indenrigsminister om at sige, hvorvidt der forelaa nogen Udsigt til at faae et saadant Selskab stiftet, forinden man gif videre her i Rigsdagen i en saa vidtløftig Sag, som vilde lægge Beslag paa saa megen Opmærksomhed og Tid. Jeg har ingenlunde forlangt — hvad den ærede Indenrigsminister tillægger mig — at han skulde kunne bevise, at Selskabet kunde stiftes, at Pengene laa rede eller Sligt; jeg har kun bedet om Meddelelse om, hvorvidt der findes nogen Udsigt til eller Sandsynlighed for at faae et saadant Selskab stiftet. Og naar den ærede Indenrigsminister siger: „Jeg kan kun sige, at jeg tror og haaber det“, saa vil jeg foreløbig føle mig tilfredsstillet ved det Svar og gaa ud fra, at Selskabet virkelig vilde kunne stiftes. Dog mener jeg, at det vilde være heldigt, om der i selve Loven eller i alt Fald dens Motiver havde været udtalt noget Mere om, paa hvilke Betingelser et Aktieselskab kunde faae Koncession paa Anlægget; thi det, som den ærede Indenrigsminister nu har fremført i sine Udtalelser om, at det eventuelle Selskab skulde have til sin Raadighed 30,000 Kvadratalen Grund i fri Luft, 45,000 Kvadratalen Grundflade osv., det er Noget, som der hidtil ikke er kommet et eneste Ord frem om, hverken i Lovforslaget selv eller i Motiverne. Der har været Tale om, hvorvidt der skulde gives Koncession til Andre paa et saadant Anlæg, og i den Omstændighed, at man har ansøgt om Koncession, har den ærede Indenrigsminister villet se, at der virkelig er en stor aktuel Interesse tilstede for Foretagendet. Men da den ærede Indenrigsminister selv siger: „Om Pengene kunne stiftes, anser jeg nu ikke for godtgjort“, saa tror jeg ikke, at det er berettiget at tage en saadan Henpendelse om Koncession til Indtægt for den Antagelse, at der skulde være en aktuel Interesse tilstede for Foretagendet; thi at man spørger om en Koncession, uden at godtgjøre, at man har Pengene, beviser jo ikke det, som den ærede Indenrigsminister gjerne vil lægge dertil. Søvrigt tiltaler Tanken om Koncession paa en Frihavn mig i Grunden mere end den Tanke, at Havne-